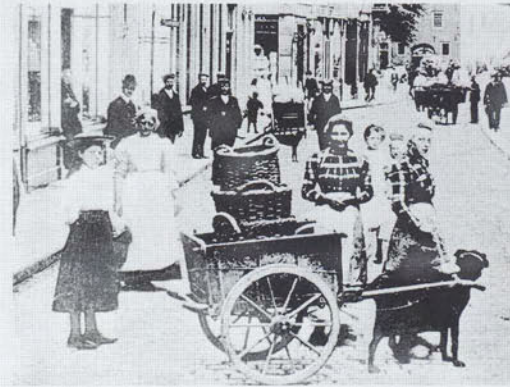

Hondenbelasting

Binnen het verloop van één week stond ik voor de onmogelijke taak tegenover gemeentelijke instanties twee dingen te bewijzen die naar mijn mening helemaal nooit te bewijzen zijn, namelijk dat ik geen hond heb en dat ik alleen woon, zodat niemand anders van het riool gebruik maakt. Dat laatste was het moeilijkste, omdat mijn bewering in strijd was met de als onfeilbaar beschouwde gegevens van een bestand in een computer. Nu ben ik wel eens eerder per abuis in zo'n bestand terecht gekomen, maar het lijkt mij een stuk gemakkelijker op eigen kracht uit je graf te verrijzen dan zo'n administratieve fout te laten corrigeren. Er schijnen doden te zijn die nog jaren na hun overlijden ambtshalve bestookt worden met aanslagen en dwangbevelen. Ik heb het bewijs dus niet kunnen leveren; maar ik diende, werd mij op barse toon meegedeeld, wel binnen tien dagen actie te ondernemen, en dan zou de baas van de instantie al binnen twaalf maanden op basis van zijn mysterieuze bevoegdheid een beslissing nemen inzake de bewoning van mijn huis. Van zoveel goedheid krijg ik een brok in de keel.

Voor de trekhond moest ook belasting worden betaald. De foto, rond 1910 gemaakt in de Visstraat, is duister over het hondenras. De originele prentbriefkaart is aanwezig in de Brabant-Collectie bij de KUB in Tilburg.
(Foto: Stadsarchief)

Dat van die hond was, dacht ik in mijn onnozelheid, een wisselwasje. Er kwam namelijk iemand aan de deur die mij de eenvoudige vraag stelde, of ik een hond in huis had. Terwijl ik naar waarheid antwoordde dat dit niet het geval was en de beampte al aanstalten maakte om verder te gaan en zijn lijstje af te wikkelen, bedacht ik dat hij mij voor hetzelfde geld voor een vuile leugenaar had kunnen aanzien. Dus vroeg ik hem naar de methode die hij bij zijn onderzoek hanteerde. Die bleek vrij simpel te zijn: als hij geblaf had gehoord, zou hij daaruit de conclusie hebben getrokken dat ik een hond heb. Nu dat niet het geval was, had hij reden om mij op mijn woord te geloven. Maar stel nu, bedacht ik, dat ik even weg geweest was om boodschappen te doen of voor mijn part om de hond uit te laten, wat was er dan gebeurd? Dan had ik een briefje in de bus gevonden, mogelijk met de vermelding dat ik een aanslag voor de hondenbelasting tegemoet diende te zien. Op dat moment werd de kwestie voor hem vervelend en voor mij buitengewoon interessant. Hoe dikwijls mag je namelijk een boodschap gaan doen zonder daarvoor bestraft te worden met hondenbelasting of met een andere boete van overheidswege? En moet een alleenstaande niet bewijzen dat zijn huis niet vol zit met mede-vervuilers, maar moet hij ook altijd thuis zijn om op elk moment strenge controleurs en dienstverleners te woord te staan? Zo ontstond er op de drempel nog bijna een gesprek van mens tot mens, waar juist alleenstaanden een zo grote behoefte aan schijnen te hebben. Toen zich geen hond of huisgenoot aandiende, leek ik in zijn ogen aan geloofwaardigheid te winnen, maar intussen waren de voor het onderzoek uitgetrokken seconden verstreken en begon het de geëerbiedigde overheid geld te kosten in plaats van op te leveren. En toch eenmaal aan de praat geraakt, vertelde hij dat het volgens hem eenvoudiger was om iedereen maar aan te slaan voor de hondenbelasting. Allicht was ik niet te lui om van dat soort eenvoud nog een paar treffende voorbeelden te verzinnen, bijvoorbeeld kinderbijslag voor ongehuwden.